

L'assassinat de Jeremy Corbyn

written by Carles Suárez i Graells | 13 de desembre de 2019

El moment de les eleccions. L'elecció de la data electoral ha estat clau. En primer lloc, l'han fet coincidir amb hivern per limitar les aglomeracions populars a l'exterior de suport a Jeremy Corbyn que es van poder veure la primavera de fa dos anys. Alhora, la gran majoria d'estudiants universitaris, molts d'ells registrats electoralment al barri on tenen la Universitat en comptes del seu poble, ja són de vacances escolars. En darrer lloc, convocant les eleccions sense el Brexit culminat i amb el desgast que s'arrossega a causa del tema, s'ha reforçat el relat que la prioritat de les eleccions és solucionar el Brexit, deixar-lo enrere i poder-se llavors dedicar a les necessitats socials del país.

Brillant campanya conservadora. En aquest sentit, ha estat magnífic l'alineament del moment polític amb la campanya electoral conservadora que s'ha limitat a repetir *Get Brexit done*. Qualsevol crítica de la situació dels serveis socials és rebatuda amb l'argument que justament per això cal solucionar primer el Brexit. Dominc Cummings fou el director de campanya de *Leave* que va guanyar el referèndum del Brexit contra pronòstic amb el lema *Take back control*, ara és al timó de la campanya de Boris Johnson. Ha tornat a demostrar la brillantor de la simplicitat del missatge, de posicionar-se com a antiestablishment (mandat electoral pel Brexit versus un Parlament que l'intenta boicotejar) i demonitzar l'adversari, i trasllada a l'electorat que el perill d'un govern laborista és superior que el conservador, malgrat l'evidència que un Brexit sense acord té més riscos que seguir dins el mercat comú europeu com demanen els laboristes.

La campanya laborista defensiva. Jeremy Corbyn és un animal polític, i com es va demostrar el 2017 enfront Theresa May, el seu *gravitas* creix en campanya electoral. Justament al contrari de Boris, que s'amaga durant la campanya. Aquesta

campanya també ha començat així, amb mesures de protecció serveis públics i defensa de l'estat del benestar, propostes com la nacionalització de mitjans estratègics com el transport o energia (mesures molts cops a l'esquerra del programa de Podemos o de la CUP), o la proposta estrella de la campanya, la nacionalització i gratuïtat del servei d'internet per a totes les llars britàniques. Mesures que són fortament criticades per la premsa conservadora però que gaudeixen d'àmplia popularitat segons totes les enquestes. Això no obstant, entrada la campanya, aquestes mesures han desaparegut del cicle mediàtic i el Brexit ha aconseguit acaparar el terreny de joc. Només a la darrera setmana s'ha aconseguit enfocar la narrativa cap a la protecció de la sanitat, gràcies en gran part als errors i nervis de Johnson, que ha cancel·lat múltiples entrevistes, no s'ha presentat a debats, ha arribat a prendre el mòbil a un periodista per evitar mirar la foto d'un nen atès en el terra d'un hospital, i s'ha arribat a amagar en una nevera per evitar ser entrevistat en directe. Tot això en les darreres 72 hores abans de les eleccions, que en altres circumstàncies hagués pogut canviar el resultat final. Massa poc, massa tard, el mal ja estava fet.

La traïció interna. La posició feble del partit Laborista sobre el Brexit que li causava sagnar vots (ni clarament a favor de marxar ni de quedar-se, sinó demanant un segon referèndum) és resultat de les disputes internes. Sobretot de les punyalades dels diputats liberals a l'òrbita de Tony Blair, que des del primer dia tenien com a prioritat destronar Jeremy Corbyn, i han trobat en el debat del Brexit la millor forma per erosionar el seu lideratge. Si bé el Partit Laborista es va presentar a les darreres eleccions amb un programa que respectava el mandat del referèndum, a mitjans de legislatura, (influint també per la premsa pro-europeïsta com *The Guardian* o el resultat de les europees, que es van polaritzar entre el Brexit Party o els Liberal-Demòcrates), van escalar les pressions a Corbyn, incloses dimissions i escissions, per tal que renunciés al mandat del Brexit. La

pressió va acabar forçant que el Partit Laborista bloquegés tota la legislació parlamentària per implementar el Brexit i acceptés el compromís electoral d'un segon referèndum, eliminant la legitimitat del primer, que havia tingut la participació més alta de les darreres dècades. Ha suposat l'error fatal. Ha resultat impossible recosir el partit i la coalició d'electors entre les classes mitjanes i baixes urbanes europeistes de Londres amb les empobrides zones (post)industrials del centre i nord d'Anglaterra i Gales, històricament laboristes però partidàries del Brexit. El vot laborista ha caigut en picat en aquests llocs i el partit conservador, amb la simple promesa d'implementar el Brexit, ha aconseguit superar la muralla roja dels *Midlands*, guanyant escons obrers que havien estat laboristes des dels anys 30 i aconseguint aquesta victòria històrica.

El lobby jueu i l'agenda internacional. La traïció ha estat acompanyada d'una enorme campanya personal contra Corbyn acusant-lo d'antisemita, provinent tant des dels mateixos sectors interns pro-Blair com de forma externa, de la premsa conservadora i liberal (*The Guardian* o *BBC*) i arribant a provocar la intervenció sense precedents del gran Rabí d'Anglaterra per demanar a la comunitat jueva no votar els laboristes. Corbyn, que ja era antiracista quan la majoria de diputats britànics justificaven *l'apartheid*, no s'ha pronunciat mai de forma antisemita, però el poder del lobby jueu és tan influent que es considera antisemita qualsevol crítica a les accions de l'Estat d'Israel. Corbyn, que des de sempre ha defensat moviments d'alliberament nacional com Irlanda o Palestina (va ser dels primers líders a condemnar la violència espanyola l'1-0), sí que ha criticat en el passat la política d'assentaments il·legals d'Israel i ha demanat un retorn a les fronteres de 1967, tal com demanen desenes de resolucions de l'ONU. Suficient perquè se l'hagi acusat d'antisemita i s'hagi merescut una campanya sense pietat contra la seva persona. L'establishment britànic no només li retreu Palestina, sinó també la seva oposició a la guerra

d'Iraq (dels pocs diputats laboristes que es van oposar a la guerra de Blair) o a la intervenció a Líbia, contrariant l'agenda expansiva de les elits polítiques i econòmiques britàniques. Tant per l'agenda social com per l'agenda internacional, Corbyn representa una amenaça real a la rendibilitat del sector privat britànic i a la seva reproducció via pràctiques post-colonialistes, i era l'objectiu a abatre en aquestes eleccions.

El cadàver. Els seus propis diputats l'havien traït, desprotegit i desarmat, i ha acabat sent una presa fàcil per l'establishment que l'ha assassinat sense compassió. El cadàver estava encara calent, amb el recompte electoral tot just començant, quan tertulians "progressistes" de la *BBC* com Laura Kuennsberg o Nick Robinson, o diputats laboristes pro-Blair, s'afanyaven a acusar de la derrota a Corbyn pel seu radicalisme i antisemitisme en lloc de culpar la posició del Brexit que ells mateixos havien provocat. L'objectiu no és només matar Corbyn sinó el corbynisme, i tornar a convertir el Partit Laborista en aquell partit dòcil del qual Margaret Thatcher se'n sentí orgullosa. La batalla interna al partit laborista els propers mesos està servida i serà a mort, i deixa via lliure als conservadors per capitalitzar la sortida de la UE.

Hi ha partit. Malgrat la derrota, Corbyn ha mostrat quin és el camí per la socialdemocràcia internacional, després de dècades de tercera via, des de Tony Blair a Barak Obama, on l'esquerra es mantenia dins el consens neoliberal. El programa de nacionalitzacions, de recuperar l'ús social dels recursos naturals, construir habittages públics, i, sobretot, enfrontar l'emergència climàtica no amb mesures parcials i/o tècniques, sinó via transformacions radicals per substituir el capitalisme fòssil per un sistema racional i equitatiu, no són només propostes electorals. Són l'essència del socialisme de les properes dècades i entronquen la necessitat de preservar condicions materials bàsiques amb preservar l'espècie humana

en si. Malgrat que el món anglosaxó ha mostrat la pitjor cara del liberalisme, també ha ensenyat la capacitat per enfrontar-s'hi, tant amb Corbyn com amb Sanders o l'esquadró de congressistes liderades per Ocasio-Cortez. L'agenda conservadora dels anys vinents de convertir el Regne Unit en un paradís fiscal privatitzant l'estat del benestar portarà inevitablement a un augment de les protestes socials i la recuperació electoral de les forces rupturistes.

És la sobirania, estúpid. La lluita contra l'austeritat permanent i per recuperar sobirania per protegir l'estat del benestar serà la base de les properes dècades, com demostren també els resultats a Escòcia, amb la victòria de l'SNP que provocarà un segon referèndum d'independència els pròxims dos anys. Context que també hauria de beneficiar l'independentisme català, si aconsegueix recuperar el "tenim pressa" i abandona el retorn a l'autonomisme i les negociacions inútils amb el règim espanyol. Dissenyant un full de ruta realista però ambiciós on es presenti clarament a la població que seguir sent part d'Espanya és molt més perillós i perjudicial que assumir els costos i aconseguir les eines estatals pròpies que permetin una millora urgent de les condicions materials i ambientals per a la població.